

Poglavlje 1

Ljeto 1814. godine

NAREDNIK THORNE MOŽE u ženi izazvati trnce čak i kad stoji na suprotnoj strani prostorije.

Nezgodan talent, barem što se Kate Taylor tiče.

Što je najgore, to se događa bez imalo truda s njegove strane, zaključila je zlovoljno. Sve što treba učiniti jest ući u Bika i maćuhicu, zasjesti na barski stolac i mrštiti se u metalnu kriglu, divovskim leđima okrenut ostalim gostima krčme. I iako im nije uputio nijednu riječ... nijedan pogled, pa makar i letimičan... prsti sirote gospođice Elliott počeli su drhtati dok ih je spuštala na tipke klavira.

„Joj, ne mogu”, prošapće uplašena djevojka. „Ne mogu sada pjevati. Ne dok je on tu.”

Još jedan upropašten glazbeni sat.

Kate nikad nije imala takvih problema, sve do prošle godine. Prije toga su u Vretenastoj Uvali pretežito prebivale mlade dame, a Bik i maćuhica je bila mirna čajana u kojoj su se posluživali glazirani kolači i pite s džemom. No otkako je u mjestu osnovana teritorijalna obrana, taj je ugostiteljski objekt postao i čajana za dame i krčma za gospodu.

Ona osobno nije imala ništa protiv dijeljenja – no naredniku Thorneu je taj pojam očito bio potpuno stran. Njegova stroga, mračno šutljiva prisutnost zauzimala je cijelu prostoriju.

„Pokušajmo iznova”, poticala je svoju učenicu, nastojeći ignorirati zastrašujuću siluetu koja joj je zauzimala dobar dio perifernog vida. „Ovaj put smo zamalo uspjele.”

Gospođica Elliott pocrveni kršeći prste u svome krilu. „Nikad neću uspjeti.”

„Hoćete. To je samo stvar vježbanja. I nećete biti sami. Nastavit ćemo vježbati duet i bit ćete spremni za nastup na Glazbenom salonu ove subote.”

Na sam spomen riječi „nastup” djevojčini obrazi poprime grimiznu boju.

Annabel Elliott bila je ljupka mlada dama, nježna i plavokosa – no, nažalost, pretjerano sklona crvenjenju. Čim bi se usplahirila ili uznemirila, njeni blijedi obrazi bi začas buknuili kao da ih je netko snažno ispljuskao. A prečesto je bila usplahirena ili uznemirena.

Neke djevojke dolaze u Vretenastu Uvalu kako bi se izliječile od stidljivosti, druge kako bi pobjegle od skandala ili okrijepile tijelo izmoreno borbom s groznicom. Gospođicu Elliott su poslali onamo u nadi da će ondje pronaći drukčiji lijek: onaj za tremu od javnog nastupa.

Kate ju je prilično dugo podučavala i znala je da poteškoće gospođice Elliott ne proizlaze iz nedostatka glazbenog dara, niti zbog nedovoljnog obrazovanja. Djevojci je samo nedostajalo samopouzdanja.

„Možda bi pomogla neka nova partitura”, predloži Kate. „Meni miris svježeg notnog papira podiže raspoloženje bolje od novog šešira.” Sinula joj je ideja. „Otići ću ovaj tjedan u Hastings i pokušati pronaći štogod.”

Zapravo je planirala otputovati u Hastings iz posve drugih razloga. Morala je otići nekome u posjet – posjet koji je predugo odgađala. Nabavka novih partitura bila je savršena izlika da to konačno učini.

„Stvarno ne znam zašto sam toliko glupa”, žalila se djevojka crvenog lica. „Godinama sam imala sjajnu poduku. I volim svirati.

Doista volim. No kad me drugi slušaju, uvijek se smrzнем. Ja sam uistinu beznadan slučaj.”

„Niste. Nijedan slučaj nije beznadan.”

„Moji roditelji...”

„Ni vaši roditelji ne misle da ste beznadan slučaj, inače vas ne bi poslali ovamo”, reče Kate.

„Oni žele da imam uspješnu sezonu, no nemaju pojma kakav mi pritisak nameću. Ne možete ni zamisliti kakav je to osjećaj, gospođice Taylor.”

„Ne”, prizna Kate. „Vjerojatno ne mogu.”

Gospođica Elliott panično podigne pogled. „Oprostite. Jako mi je žao. Nisam tako mislila. Baš sam nepromišljena.”

Kate odmahne rukom na njezinu ispriku. „Ne budite smiješni. To je istina. Ja sam siročić. I potpuno ste u pravu – ne mogu ni zamisliti kakav je osjećaj imati roditelje s toliko velikim očekivanjima i još većim nadama.”

Iako bih sve dala da to mogu iskusiti, pa makar i samo na jedan dan.

„No znam koliko pomaže spoznaja da si među prijateljima. Ovo je Vretenasta Uvala. Svi smo tu pomalo neobični. Samo se trebate prisjetiti kako su svi u ovom mjestu na vašoj strani.”

„Svi?”

Zabrinuti pogled gospođice Elliott zaustavio se na golemom, usamljenom muškarcu koji je sjedio za šankom.

„Tako je velik”, prošaptala je. „I tako zastrašujuć. Kad god zavisiram, on se trzne, vidjela sam to.”

„Ne smijete to doživljavati osobno. On je vojnik, a znate da je vojnicima um malo poremećen od eksplozija bombi.” Kate potapša gospođicu Elliott po ramenu u znak ohrabrenja. „Ne obazirite se na njega. Samo podignite visoko čelo, ne skidajte osmijeh s lica i nastavite svirati.”

„Pokušat ću, ali... njega je prilično teško ignorirati.”

Da. To je istina. A Kate je to znala bolje od ikoga.

Dok je narednik Thorpe bez problema ignorirao *nju*, ona nije mogla poreći učinak njegove nazočnosti na njezinu pribranost. Koža joj je bridjela kad god bi se našao u njezinoj blizini, a u onim rijetkim trenucima kad bi pogledao prema njoj, njegov bi joj se mrki pogled zario ravno u utrobu. No ne želeći dodatno poljuljati samopouzdanje gospođici Elliott, Kate odluči zanemariti vlastite reakcije.

„Glavu gore”, tiho je podsjetila gospođicu Elliott, ali i sebe samu. „I ne skidajte osmijeh s lica.”

Kate počne svirati nižu polovicu dueta, no kad je došao trenutak da joj se pridruži gospođica Elliott, djevojka pogriješi nakon samo nekoliko taktova.

„Žao mi je, ali ja jednostavno...” prošapće gospođica Elliott.

„Opet se trznuo?”

„Ne, još gore”, zastenje ona. „Ovaj put se stresao.”

Šokirano dahnuvši, Kate istegne vrat kako bi mogla vidjeti šank. „Nije valjda.”

Gospođica Elliott kimne glavom. „Jest. Bilo je strašno.”

Bila je to kap koja je prelila čašu. To što uporno ignorira njezine učenice još je nekako i mogla podnijeti. Trzanje također. No za stresanje nije bilo opravdanja. Stresanje je jednostavno neprihvatljivo.

„Porazgovarat ću s njim”, reče Kate, ustajući s klavirske klupice.

„Oh, nemojte. Molim vas!”

„U redu je”, uvjeralala ju je Kate. „Ja ga se ne bojim. On možda djeluje kao grubijan, no ne vjerujem da grize.”

Odmarširala je na drugi kraj prostorije i stala odmah iza rame-na narednika Thornea. Zamalo je skupila hrabrost da ga potapša po epoleti s resicama njegove crvene odore.

Zamalo.

Umjesto toga je pročistila grlo. „Naredniče Thorne?”

On se okrene.

U cijelom svom životu nikad nije upoznala muškarca koji je izgledao toliko grubo. Lice mu je bilo kameno – sastojalo se od nemilosrdnih, isklesanih uglova i nepopustljivih ravnih ploha. Na tom oštrom reljefu nije bilo nikakvog skloništa, nikakvog zaklona. Usta su mu bila jedna smrknuta ravna crta. Njegove tamne obrve bile su gotovo spojene u izrazu neodobravanja. A njegove oči... Oči su mu bile svijetloplave, boje zaleđene rijeke u najhladnijoj, najsirovijoj zimskoj noći.

Glavu gore. Ne skidaj osmijeh s lica.

„Kao što ste možda opazili”, reče ona ležerno, „upravo održavam poduku iz sviranja klavira.”

Nije bilo odgovora.

„Vidite, gospođica Elliott ima tremu kad mora nastupati pred strancima.”

„Želite da odem.”

„Ne.” Kate je i samu sebe iznenadila odgovorom. „Ne, ne želim da odete.”

Na taj bi se način prelako izvukao. On je uvijek odlazio. Bila je to njihova uobičajena interakcija, svaki put jednaka. Kate bi skupila hrabrost i pokušala mu se prijateljski obratiti. On bi uvijek pronašao neku izliku da žurno napusti prostoriju. Predugo su igrali tu smiješnu igru i njoj je već bilo dosta.

„Ne tražim od vas da odete”, reče ona. „Gospođica Elliott mora vježbati. Ona i ja ćemo nastupiti svirajući duet. *Pozivam* vas da nam posvetite svoju pozornost.”

On je zurio u nju.

Kate je bila naviknuta na neugodne susrete s tuđim očima. Kad god bi upoznala neku novu osobu, postajala bi bolno svjesna da ljudi vide samo veliki biljeg boje crnog vina na njezinoj sljepoočnici. Godinama ga je pokušavala prikriti šeširima širokog oboda ili strateški namještenim uvojcima kose – ali bezuspješno. Ljudi bi uvijek zurili kroz njih. Naučila je zanemarivati povrijeđenost iz te početne faze. S vremenom bi u očima tih ljudi prestala biti

samo biljeg i postala žena s biljegom. Da bi naposljetku, gledajući u nju, vidjeli samo Kate.

Pogled narednika Thornea bio je posve drukčiji. Nije joj bilo baš jasno tko je ona u njegovim očima. Od te neizvjesnosti bila je napeta poput strune, no i dalje se trudila zadržati smirenost.

„Ostanite”, izazvala ga je. „Ostanite i slušajte nas kako se trudimo svirati za vas najbolje što možemo. Zaplješćite kad završimo. Udarajte nogom u ritmu glazbe, ako želite. Ohrabrite malo gospođicu Elliott. I šokirajte me kao nikada do sada dokazavši mi da imate barem trunčicu suosjećanja.”

Prošla je cijela vječnost prije nego što joj je hrapavim glasom dao svoj kratki odgovor.

„Otići ću.”

Narednik Thorne ustane i baci novčić na šank. A onda napusti krčmu ne okrećući se za sobom.

Kad su se crvena vrata zanjihala na svojim dobro podmazanim šarkama, zadirkujući je svojim glasnim treskom – Kate odmahne glavom. Taj čovjek je doista nepodnošljiv.

Za klavirom gospođica Elliott nastavi svirati lagani arpeggio.

„Ovime je valjda barem jedan problem riješen”, reče Kate nastojeći, kao i uvijek, vidjeti pozitivnu stranu. Nijedan slučaj nije beznadan.

Gospodin Fosbury, sredovječni vlasnik krčme, pojavio se kako bi uklonio Thorneovu kriglu. Gurnuo je šalicu čaja prema Kate. U središtu je plutala tanka kriška limuna, a vruća joj para do nosa donese miris brendija. Utroba joj se zagrijala i prije nego što je srknula prvi gutljaj. Fosburyji su bili dobri prema njoj.

No svejedno joj nisu mogli zamijeniti pravu obitelj. Nju će morati i dalje tražiti. A svakako će nastaviti tragati, koliko god vrata joj zalupe u lice.

„Nadam se vas nisu uvrijedile Thorneove grube manire, gospođice Taylor.”

„Koga, mene?” Natjerala se na kratki smijeh. „O, nisam ja to-

liko nerazborita. Zašto bi me uvrijedile riječi bezosjećajnog čovjeka?” Prstom je zamišljeno kružila po rubu šalice čaja. „Molim vas, učinite mi uslugu, gospodine Fosbury.”

„Što god zatražite, gospođice Taylor.”

„Kada sljedeći put padnem u napast da naredniku Thornu pružim maslinovu grančicu...” Podigavši obrvu, vragolasto mu se nasmiješila. „Podsjetite me da ga umjesto toga njome odalamim.”